

[Sigsgaard.]

heden i rådet, at vi ikke selvstændigt kan føre fordelingspolitik over skatterne; selskabsskatten og en lang række afgifter, bl. a. på spiritus og biler, skal ned. Det betyder, at det nuværende sociale sikringsystem ikke kan finansieres, og at vi derfor antagelig må gå over til forsikringsystemet, sådan at den enkelte efterhånden kun kan få f. eks. folkepension, hvis han selv af sin løn har betalt til den et vist antal år. Der er ikke tale om, som man her diskuterer det, en forbedring eller en forringelse, når vi taler om kvantitet, når vi taler om tal, af de sociale ydelser; der er tale om, hvorvidt man kan opretholde et princip, som man har, eller man af udviklingen vil blive presset over på et andet princip.

Også af andre grunde er det svært at opretholde den nuværende sociale standard; det vil jo betyde nærmest en folkevandring fra det øvrige fællesmarked for at få del i den ene eller den anden ydelse. Det er muligt, man kan undgå det, vi har ikke fået nogen tilfredsstillende beskrivelse af det.

Vi vil heller ikke selvstændigt kunne foretage særlige indgreb for at støtte enkelte sektorer som f. eks. boligbyggeriet. Den fælles økonomiske politik betyder også større uligheder i udviklingen inden for det udvidede ECs forskellige regioner.

Dertil kommer så de aktuelle følger ved en tilslutning. Jeg tror, VKRs angreb på dyrtidsreguleringen for nylig kun var en begyndelse; kampen for at få den afskaffet vil blive forstærket, hvis vi nærmer os en indtræden. Og medens vi nu hører om alle de økonomiske fordele ved et medlemskab, hvor rosenrødt og lykkeligt og lyst alting vil blive, så vil man til den tid tale meget om, at nu må vi sandelig holde igen med vores lønninger, nu må indkomsterne hos den almindelige befolkning holdes nede, for ellers kan vi slet ikke klare os i fællesmarkedets hårde konkurrence; det bliver den kommende melodi. Og hvis vi kvier os ved at holde lønningerne nede, hvis vi kvier os ved at gå ind i en sådan stagnationsperiode ind-

komstmæssigt og måske socialt set, så kommer truslen; ja, for ellers vil selskaberne jo søge til lande med en billigere og mere fremkommelig arbejdskraft.

Hvad landbruget angår; er der jo megen tvivl om gevinsten ved medlemskab og om prisen for at blive udenfor, og gevinsten svarer egentlig blot til den enorme statsstøtte gennem årene til landbrugets produktionsapparat.

I øvrigt har partierne jo været lidt forsigtige med som i begyndelsen af tresserne at spå al landsens økonomiske ulykker, hvis Danmark ikke går ind. Hr. Ivar Nørgaard havde det svært i så høje: på den ene side skulle han forklare os, hvor vanskeligt det hele ville blive, hvis Danmark ikke kom ind, og hvis England kom ind og alt det dér, og på den anden side skulle han forklare, at den situation ville man alligevel acceptere, hvis de og de betingelser ikke blev opfyldt.

Der er nok heller ikke så mange i dag, der tror på alt det med de økonomiske ulykker, for man kunne jo spørge: hvad så med Sverige, hvad så med Schweiz, hvad så med Østrig, og hvad med alle de andre lande, der ikke vil ind? Fællesmarkedet omfatter jo kun en lille bitte brøkdal af verdens nationer, af verdens folk; vil det gå ad hekken-feldt til med alle de andre, som ikke kommer i fællesmarkedet? Det er vanskeligt at få nogen til at tro.

Og hvad så med alternativer? For det første er der ikke ført skygge af bevis for, at Danmark ikke kunne trives aldeles udmærket uden for et udvidet fællesmarked. For det andet har regeringen aldrig virkelig undersøgt alternativer, for den ønsker ingen alternativer. Nordek, som jo i øvrigt mindede stærkt om fællesmarkedet i strukturen, smed Danmark og Norge jo over bord, fordi de nægtede at betragte det som andet end et springbræt til EC, og bagefter har man så fældet en hel del krokodilletårer over det mord, som man dengang selv begik. De gamle partier ønsker ingen alternativer, fordi de vil have os ind i dette fællesmarked.

I øvrigt er det besynderligt at høre til-